

Spuśćcie nam na ziemskie niwy Zbawcę

śl: XVIII w.

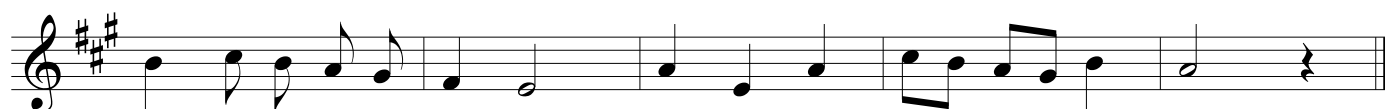
muz. Miod

1. „Spuść-cie nam na ziem-skie ni - wy Zba - wcę z nie-bios, o -
Świat przez grze - chy nie-szczę-śli - wy, wo - łał w no - cy głę -

bło - ki!” Gdy wśród ciem - no - ści bez Bo - ga
bo - kiej. Czart pa - no - wał śmierć i trwo - ga,

a ciężkie prze-wi - nie - nia zam - kły bra - my zba - wie - nia.

2. Ale się Ojciec zlitował
Nad nędzną ludzi dołą,
Syn się chętnie ofiarował,
By spełnił wieczną wolę;
Zaraz Gabriel zstępuje
I Maryi to zwiastuje,
I że z Ducha Świętego
Pocznie Syna Bożego.

3. Panna przeczysta w pokorze
Wyrokom się poddaje,
Iszczą się wyroki Boże
Słowo Ciałem się staje.
Ach! Ciesz się, Adama plemię,
Zbawiciel zejdzie na ziemię;
Drżysz, piekło, On twe mocy
W wiecznej pograży nocy.

4. Oto się już głos rozchodzi:
Wstańcie, bracia, uśpieni!
Zbawienie nasze nadchodzi,
Noc się w jasny dzień mieni.
Precz odtąd dzieła niecnoty,
Wylęgnione wśród ciemnoty:
Niech każdy z nas w przyszłości
Zbroję wdzije światłości.

5. Zbawco świata! Szczerze chcemy
Pełnić te powinności,
Złącz się z nami, niech będziemy
Twymi dziećmi w szczerości!
Wlej, o Jezu miłościwy,
W duszę mą pokój prawdziwy!
Posiądź i serce moje,
Wszak jestem dziecią Twoje.